

[Jens Peter Jensen]

fremskridtspartiets forslag og det bedste i det radikale forslag, som har været til debat her i dag, så er det foreliggende forslag ganske overflødigt. Principielt må jeg sige, at jeg synes, det er udtryk for posekiggeri, som ikke er rimeligt, og det er et ganske upraktisk forslag.

På venstres vegne vil jeg gerne afvise forslaget, og jeg skal hilse og sige fra hr. Kofod-Svendsen fra kristeligt folkeparti, at også hans parti afviser det.

Anne Grete Holmsgård (VS):

En udenforstående, der ikke er vant til at høre på, hvad der foregår herinde, må opfatte de bemærkninger, der er faldet fra de to borgerlige politiske ordførere, hvoraf den ene talte på resten af de borgerlige ordføreres vegne minus de radikale, som det rene volapyk.

Da denne regering i sin tid trådte til, havde den et slogan, der gik over alt andet: åbenhed. Denne regering vil markere sin nye profil ved at være åben – ingen korridorpolitik, ikke noget bag lukkede døre, ingen snuskede forhandlinger, ingen papirer, der stikkes under stolen, åbenhed. Og så kan de samme partier såmænd ikke engang oppe sig til noget så beskedent som at støtte, om ikke andet principielt, et forslag, der går ind for, at valgregnskaber skal være åbne, skal være tilgængelige for offentligheden. Det er mildt sagt uforståeligt, og som sagt tror jeg, at man skal have hørt på, hvad der foregår i dette hus, i et par år og kende de dybe modsætninger i samfundet, før det egentlig går op for én, hvad det går ud på.

Det går selvfølgelig ud på, at hr. Collet ikke bryder sig om, at det kommer til at stå på et stykke papir, hverken i et regnskab, der bliver fremlagt på et kontor eller eventuelt i avisen – fy fjø da – hvem det egentlig er, der støtter det konservative folkeparti. Han vil hellere have, at de interesserede spekulerer og spekulerer og eventuelt bruger en masse af deres tid på at grave de samme oplysninger frem. Det er rent faktisk det, man er tvunget til, for interessen for, hvem der støtter det konservative folkeparti eller CD eller venstre eller kristeligt folkeparti, bliver ikke en brik mindre af, at de ikke selv vil medvirke til den åbenhed, som de i alle mulige andre sammenhænge bryster sig af at de går

ind for. Når det gælder fagbevægelsen, skal der være åbenhed, så det klodser, men når det gælder de pågældende partier selv, ja, så skal der altså ikke være nogen åbenhed, så skal der være lukkethed.

Pludselig er det blevet det store problem, at det vil hæmme partiaktiviteten i det konservative folkeparti, hvis der kommer åbenhed om det, fordi pengene måske vil gå til nogle græsrodsbevægelser i stedet for. Jeg undrede mig lidt over, hvad det var for nogle græsrodsbevægelser, A. P. Møller eventuelt ville støtte, eller F. L. Smidth ville støtte, men det kunne hr. Collet måske gå op og forklare mig på samme elegante og fortrinlige vis, som han forklarede mig visse nationaløkonomiske sammenhænge for en halv time siden. Så tror jeg, at jeg er nået til det punkt, hvor jeg vil være villig til at invitere hr. Collet til en seance i venstresocialisternes folketingsgruppe, hvor han kan holde et foredrag for resten af gruppen. Jeg er sikker på, at de vil lytte med stor interesse og føle sig beriget deraf.

I øvrigt synes jeg naturligvis, at det bedste ville have været, ligesom hr. Svend Auken sagde, at partierne sagde: ja men naturligvis, det er fuldstændig indlysende, selvfølgelig skal vælgerne have kendskab til, hvem partierne bliver støttet af, og hvad pengene bliver brugt til. Det er i virkeligheden så indlysende, at man faktisk ikke burde lovgive om det. Lad os dog smide det forslag til side.

Vi mener selvfølgelig, at de principper bør gennemføres, og det gør vi frivilligt. Vi fremlægger regnskaberne for folketingsvalget, vi gør det for EF-valget, og vi gør det for de kommunale valg. Så enkelt er det. Eftersom det lader til, at det vil være for stor en hurdle for de borgerlige partier, at det vil have for meget med nytænkning at gøre, at det vil være for stort et problem for dem, er der faktisk ikke anden vej tilbage end at lovgive og bruge den så berømmelige tvang – som disse partier jo ellers absolut ikke bryder sig om – når det har med fagbevægelsen at gøre, men jeg ser egentlig ikke anden udvej i denne sag.

Estrup (RV):

Jeg skal indledningsvis sige, at jeg har helt ondt af fru Anne Grete Holmsgård, der tvinges til at lovgive til trods for sin sympati for